

Sygn. akt IV KK 439/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 grudnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt II Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyła pkt 2 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu
opisanego w pkt. I aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje
sprawę do Sądu Okręgowego w T., do ponownego rozpoznania
w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że w nocy z 26 na 27 listopada 2016 r. w N., M. i K., woj. [...] spowodził bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości w stężeniu 1.23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu nie zatrzymał się do kontroli drogowej a następnie uciekając przed policyjnym pościgiem nie stosując się jednocześnie do sygnałów świetlnych i dźwiękowych do zatrzymania wydawanych przez ścigające go oznakowane radiowozy policyjne, którym to pojazdom zajeżdżał drogę i usiłował zepchnąć na pobocze, poruszał się pojazdem marki R. o nr rej. [...] wraz z pasażerami w/w pojazdu tj. J. P. oraz M. J., ulicami miasta N. oraz drogą krajową nr [...] o dużym natężeniu ruchu zarówno w terenie zabudowanym jak i niezabudowanym z prędkością nadmierną, dochodzącą do 160 km/h, nie zachowując należytych środków ostrożności, lekceważąc znaki drogowe poziome i pionowe, nie sygnalizując wykonywanych manewrów, poruszając się całą szerokością jezdni, wjeżdżał na pobocza i chodnik, zmuszając poruszające się nimi osoby piesze do ucieczki jak również zmuszając jednocześnie uczestników ruchu poruszających się w pojazdach mechanicznych z przeciwnego pasa ruchu jak również wyprzedzanych przez w/w do zmiany kierunku ruchu czy też zjazdu na pobocze lub na inny pas ruchu i powodując jednocześnie zagrożenie dla w/w, a następnie na skutek całkowitego zablokowania drogi przez radiowozy policyjne w miejscowości K. zaczął gwałtownie hamować zatrzymując ostatecznie pojazd przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. z w/w wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. II K [...], tj. o przestępstwo z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Nadto zarzucono mu, że w nocy z 26 na 27 listopada 2016r. w N., M. i K. woj. [...], w okresie obowiązującego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. II K [...], kierował samochodem marki R. o nr rej [...] w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości (1.23 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo

umyślne z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. z w/w wyroku, tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w nocy z 26/27 listopada 2016 r. w N., M. i K., woj. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,23 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu), będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. w sprawie sygn. II K [...] za spowodowanie wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym i ucieczkę z miejsca wypadku, gdzie tytułem środka karnego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, prowadził samochód osobowy marki R. nr rej. [...] w ruchu lądowym z pasażerami J. P. i M. J., sprowadzając przy tym bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym w ten sposób, że uciekając przed pościgiem policyjnym, nie stosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych wzywających do zatrzymania, wydawanych przez ścigające go oznakowane radiowozy policyjne, którym to pojazdom zajeżdżał drogę i usiłował zepchnąć na pobocze, poruszając się ulicami miasta N. oraz drogą krajową nr [...] zarówno w terenie zabudowanym, jak i niezabudowanym z prędkością nadmierną dochodzącą do 160 km/h, nie zachowując przy tym środków ostrożności wymaganych przy prowadzeniu pojazdu mechanicznego, lekceważąc znaki drogowe poziome i pionowe, nie sygnalizując wykonywanych manewrów, poruszając się całą szerokością jezdni, wjeżdżając na pobocza i chodnik, zmuszając uczestników ruchu poruszających się w pojazdach mechanicznych z przeciwnego pasa ruchu, jak również pojazdów wyprzedzanych do zjazdu na pobocze, powodując jednocześnie zagrożenie dla osób poruszających się tymi pojazdami, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne za które został skazany w sprawie sygn. II K [...] wyrokiem Sądu Rejonowego w T., tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 5 lat pozbawienia wolności. Nadto na mocy art. 42 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (pkt II), a na mocy art. 43a § 2 k.k.

i art. 47§ 3 k.k. zasądził od oskarżonego M. J. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne oraz nawiązkę w wysokości po 10 000 zł każda (pkt III i IV) oraz rozstrzygnął w przedmiocie zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania i wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów (pkt V i VI).

Apelację od powyższego wyroku wniósł jego obrońca zarzucając orzeczeniu Sądu I instancji obrazę prawa materialnego, a to art. 174 § 1 k.k. przez uznanie, że zachowanie oskarżonego polegające na ucieczce przed pościgiem policyjnych samochodów, przekraczaniu dozwolonej administracyjnie prędkości jazdy, wyprzedzanie innych pojazdów w miejscach niedozwolonych prowadziło do spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym, podczas gdy niebezpieczeństwo to - w świetle ustaleń sprawy mogło być co najwyżej potencjalne, a nie realne jak tego wymaga norma zawarta w art. 174 § 1 k.k., obrazę prawa procesowego tj.: art. 4, art. 6, art. 7, art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia i błędy w ustaleniach faktycznych. Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że oskarżony M. J. dopuścił się czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia oraz wykroczeń w ruchu drogowym zawartych w art. 86, art. 92, art. 92a, art. 94, art. 98 Kodeksu wykroczeń ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w T. po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego wyrokiem z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt II Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności, natomiast uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 174 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa. Nadto uchylił pkt IV i VI zaskarżonego wyroku i utrzymał w mocy jego pkt II, III i V.

Od powyższego wyroku kasację na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wywiódł prokurator, który zarzucił orzeczeniu Sądu odwoławczego rażące naruszenie

prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez nie zastosowanie art. 400 § 1 k.p.k. w sytuacji ustalenia w toku postępowania odwoławczego, że czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia, kwalifikowany jako przestępstwo z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyczerpuje ustawowe znamiona wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji z art. 86 § 2 k.w., art. 92 k.w., art. 92a k.w. oraz art. 94§1 k.w., co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego M. J. od zarzucanego mu występku w sytuacji, gdy ustalony stan faktyczny i jego prawidłowa subsumpcja prawna uzasadniały procedowanie w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie, chociaż konstrukcja jej zarzutu budzi zastrzeżenia, jednak nie na tyle istotne, aby okazał się on nieskuteczny, przy uwzględnieniu, że w tej sprawie zasadna okazała się podniesiona w zarzucie kasacyjnym obraza prawa materialnego, a nie naruszenie art. 400 k.p.k., bowiem Sąd odwoławczy w tej sprawie mógł stosować jedynie przepisy procedury karnej, a nie wykroczeniowej. Takie odczytanie podniesionego zarzutu znajduje podstawę normatywną w treści art. 118 k.p.k.

W tym kontekście trzeba zauważyć, że skoro postępowanie odwoławcze toczyło się w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego i w toku rozpoznawania sprawy w postępowaniu odwoławczym Sąd odwoławczy nie przyjął w zaskarżonym orzeczeniu, aby czyny oskarżonego będące przedmiotem osądu stanowiły wykroczenia, to kasacja prokuratora jako strony postępowania wywiedziona w trybie art. 523 § 1 k.p.k. była dopuszczalna, bowiem nie dotyczyły jej ograniczenia podmiotowe do wniesienia kasacji przewidziane w art. 110 § 1 k.p.w. (zob. postanowienie SN z 23.10.2003 r., IV KK 94/03, OSNKW 2004/2/16).

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego dokonał analizy sposobu jazdy oskarżonego odtworzonej na podstawie relacji przesłuchanych w tej

sprawie świadków i uznał, że czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia nie wyczerpał znamion przestępstwa bezpośredniego spowodzenia niebezpieczeństwa katastrofy z art. 174 § 1 k.k. Zachowanie oskarżonego, kierującego pojazdem na odcinku 25 km, w stanie nietrzeźwości w porze nocnej przy znacznym natężeniu ruchu z prędkością dochodzącą do 160 km/h, uciekającego przed ścigającymi go dwoma radiowozami funkcjonariuszami policji, nie stworzyło bowiem bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym, ponieważ zdaniem Sądu odwoławczego nie stworzyło spowodzenia zagrożenia dla zdrowia lub życia wielu osób. Sąd uznał również, że mimo brawurowej jazdy powodującej dezorganizację ruchu drogowego oskarżony w krytycznym czasie panował nad swoim pojazdem. Te ustalenia doprowadziły Sąd Okręgowy do przyjęcia, iż obrońca oskarżonego słusznie w wywiedzionej apelacji wskazał, że nie można w tej sprawie przypisać M. J. przestępstwa z art. 174 § 1 k.k., gdyż jego zachowanie w konfrontacji z przeprowadzonymi w sprawie dowodami wskazuje na dopuszczenie się szeregu wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji i to w różnych miejscach. Taka ocena prawna analizowanego czynu oskarżonego spowodowała, że Sąd Okręgowy w T. na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego M. J. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Analizując układ procesowy w tej sprawie należy zauważyć, że Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż całość działania oskarżonego stanowiła jeden czyn kwalifikowany jako przestępstwo z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. Od tego orzeczenia została wywiedziona apelacja, w której obrońca wyraził pogląd, że część zachowania oskarżonego stanowiła przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a pozostała część realizowała znamiona wykroczeń z art. 86 § 1, art. 92, art. 92a oraz art. 94 § 1 Kodeksu wykroczeń. Nie budzi jednak wątpliwości fakt, że także na etapie postępowania odwoławczego sprawa toczyła się według przepisów Kodeksu postępowania karnego, ponieważ przedmiotem kontroli było skazanie oskarżonego za przestępstwo. Wprawdzie Sąd odwoławczy w uzasadnieniu podzielił pogląd apelującego, że inkryminowane zachowanie oskarżonego co najmniej w jego wyodrębnionej części stanowiło przestępstwo, a

w pozostałym zakresie wskazane przez obrońcę oskarżonego wykroczenia, jednak w ślad za tym poglądem w wyroku nie przyjął, aby M. J. dopuścił się tych wykroczeń, natomiast skazał za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w kształcie przyjętym w pkt I aktu oskarżenia. Dlatego przy takim rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego nie można uznać, że w postępowaniu odwoławczym toczyła się sprawa o wykroczenie w rozumieniu art. 400 k.p.k., bowiem Sąd odwoławczy w zaskarżonym orzeczeniu rozstrzygał tylko w przedmiocie odpowiedzialności za zarzucane oskarżonemu przestępstwa, a zatem stosował procedurę karną. Warto przypomnieć, że „Sprawą o wykroczenie” jest nie tylko sprawa prowadzona w trybie przewidzianym w kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, ale także sprawa prowadzona na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego, jeżeli ostatecznie dojdzie do wydania orzeczenia uznającego czyn za wykroczenie. Sąd ma obowiązek stosować art. 400 k.p.k. wtedy, gdy ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi tylko (wyłącznie) wykroczenie a nie przestępstwo, jak zakwalifikowano ten czyn w akcie oskarżenia. Sąd proceduje wówczas nadal w tym samym składzie, lecz nie w oparciu o przepisy postępowania karnego, ale przepisy regulujące postępowanie w sprawach o wykroczenia. Dotyczy to również sytuacji, gdy takie orzeczenie wyda dopiero sąd drugiej instancji, rozpoznając środek odwoławczy (zob. postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2015 r., III KK 410/15, Prok. i Pr.- wkł. 2016/3/12).

Natomiast jeżeli Sąd odwoławczy rozważał kwestię stosowania art. 400 k.p.k., który może być stosowany w postępowaniu odwoławczym jedynie odpowiednio (art. 458 k.p.k.), to fakt rozstrzygania o odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. determinował konieczność stosowania procedury karnej. Z kolei przepis art. 400 k.p.k. w odniesieniu do sygnalizowanych przez Sąd odwoławczy wykroczeń uzasadniałby prowadzenie postępowania w tym zakresie według procedury wykroczeniowej, która różni się od procedury karnej, bowiem w postępowaniu odwoławczym nakazuje odpowiednie stosowanie wykroczeniowych przepisów procesowych dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz niektórych

przepisów k.p.k. dotyczących postępowania odwoławczego (art. 109 § 1 i 2 k.p.w.). Rozstrzygając zatem czy w sprawie niniejszej dla zapewnienia prawidłowego wyrokowania należało stosować jedną czy obydwie wskazane wyżej procedury należy podzielić pogląd, że w postępowaniu, toczącym się na skutek zaskarżenia orzeczenia obejmującego zarówno czyn uznany za przestępstwo, jak i czyn zakwalifikowany już przez sąd pierwszej instancji jako wykroczenie (art. 400 k.p.k.), sąd odwoławczy stosuje przepisy Kodeksu postępowania karnego (zob. uchwała SN z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 14/05, OSNKW 2005/6/51).

Zatem, w sprawie niniejszej przepis art. 400 k.p.k. na etapie postępowania odwoławczego nie mógł być stosowany, ponieważ żaden z czynów oskarżonego nie uznano za wykroczenie także w wyroku Sądu odwoławczego

Jeżeli Sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego od czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia uznając, że nie może go skazać za sygnalizowane wykroczenia, skoro stosuje przepisy Kodeksu postępowania karnego, to taki pogląd należy uznać za błędny, albowiem całe postępowanie odwoławcze zainicjowała apelacja obrońcy oskarżonego od wyroku skazującego oskarżonego za przestępstwo, przypisane oskarżonemu po zmianie opisu czynów zarzucanych. Dlatego postępowanie w tej sprawie musiało się toczyć według przepisów k.p.k., nawet w sytuacji, gdyby Sąd odwoławczy przyjął, że jedynie część zachowania oskarżonego stanowi przestępstwo, a część realizuje znamiona wykroczeń, co jednak nie wyłączało możliwości ukarania oskarżonego także za wykroczenia. Sąd odwoławczy nie dostrzegł bowiem, że zgodnie z treścią art. 439a k.p.k. orzeczenia w sprawie o wykroczenie nie uchyla się z tego tylko powodu, że sąd orzekł w postępowaniu karnym zamiast w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Przepis ten wyłącza możliwość uchylecia wyroku z powodu naruszenia art. 400 k.p.k., tj. gdy sąd orzekł w sprawie o wykroczenie w postępowaniu karnym zamiast w postępowaniu wykroczeniowym (zob. uzasadnienie cytowanej już uchwały SN w sprawie o sygn. akt I KZP 14/05). Oznacza to, że przepis art. 439a k.p.k. tym bardziej uniemożliwia uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa, mimo stwierdzenia że jego czyny wyczerpują znamiona wykroczeń, tylko z powodu zastosowanej procedury. W tej sytuacji Sąd odwoławczy nie miał przeszkód, aby dokonać w wyroku stosownej modyfikacji opisu czynów składających się

na poszczególne wykroczenia i wydać w tym zakresie rozstrzygnięcie, nawet bez uprzedzenia o ewentualności zmiany kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, wobec faktu, że problem konieczności zakwalifikowania części zachowania oskarżonego jako wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji był podnoszony w apelacji obrońcy.

W konsekwencji, skoro przepisy procesowe nie wyłączały możliwości dokonania prawidłowej oceny prawnej całości zachowania oskarżonego, należy zgodzić się ze skarżącym, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, ponieważ uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, a pierwotnie zakwalifikowanego przez prokuratora z art. 174 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., mimo że zdaniem tegoż Sądu to zachowanie oskarżonego zawierało materialny warunek odpowiedzialności za wykroczenia w postaci społecznej szkodliwości jego czynów popełnionych w związku z prowadzeniem w krytycznym czasie pojazdu mechanicznego, z rażącym niezastosowaniem się do znaków, sygnałów i poleceń w ruchu drogowym i wyczerpywało ustawowe znamiona wykroczeń z art. 86 § 2 k.w., art. 92 k.w., art. 92a k.w. oraz z art. 94 §1 k.w.

Niewątpliwie to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku albowiem doprowadziło do niezasadnego uniewinnienia oskarżonego M. J. za jego bezprawne zachowanie na drodze. Dlatego też stało się konieczne wyeliminowanie z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia we wskazanej części.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. uchylił pkt 2 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W postępowaniu ponownym Sąd odwoławczy będzie rozstrzygał w przedmiocie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia. O ile orzekając w innych składzie ponownie Sąd Okręgowy zaakceptuje dotychczasowy pogląd, że zachowanie oskarżonego zarzucane mu w pkt I aktu oskarżenia podlega jedynie odpowiedzialności wykroczeniowej, to znajdzie tu zastosowanie art. 400 k.p.k. w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy po rozpoznaniu środka odwoławczego ostatecznie zakwalifikuje zachowanie oskarżonego jako wykroczenie lub szereg wykroczeń. W takiej sytuacji, przy

ferowaniu orzeczenia w tej sprawie Sąd odwoławczy zwróci również uwagę na przepisy art. 45 § 1 i 2 k.w. pamiętając o tym, że przepis art. 45 § 1 k.w. został zmieniony z dniem 1 czerwca 2017 r., poprzez wydłużenie terminów przedawnienia i te nowe terminy mają zastosowanie w sprawie niniejszej, o ile dojdzie do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za wykroczenia (zob. art. 2 i 6 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz.966)).